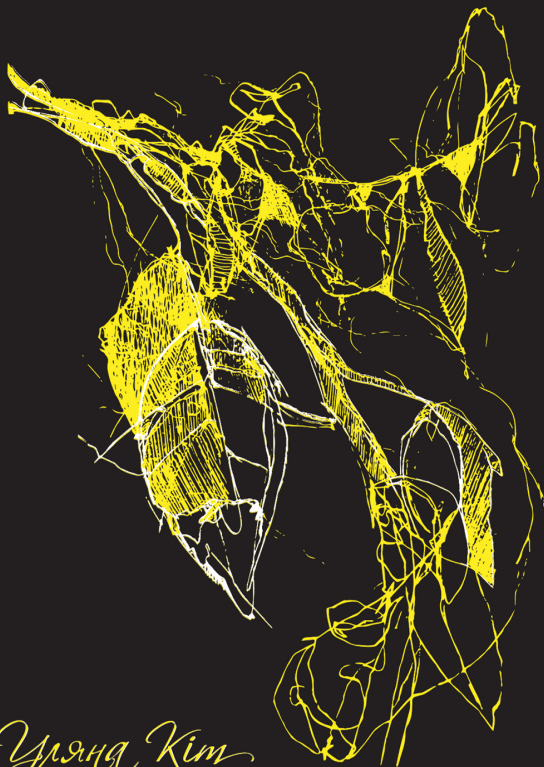

[квіти миттєвостей]

Уляна Кім

Уляна Кім

Квіти МИТТЄВОСТЕЙ

* * *

В руках своїх ти душу мою маєш
І не захищена вона нічим
Вона відкрита — ти її тримаєш
І в ній нема нічого без причин.

Прошу тебе, поведься з нею гідно
Бо це — життя й емоції мої.
Ми посміхаємось тобі привітно
І даруємо тобі оці вірші.

Весняна любов

Весна — пора любові,
Всі люди молоді
Закохуються навесні
Й вони на все готові,
Щоб їх вогонь любові
Не погасили люди,
Щоб їхні теплі груди
Притулить до других —
Жаданих й небайдужих.

Їхнє серце мріє,
Мріє і жевріє;
Воно холоне і німіє,
Чекаючи тепла надії,
Яке підсилить це жевріння
До найтеплішого горіння,
Щоб свою змерзлу душу
Розігріти до кипіння.

2001 р.

Біль

Я мов одна така на цілім світі,
Я мов вода у пломенях вогню.
Їх язики печуть мене до болю.
Я не скорюсь! Я вмру лише в бою!

Коли я плачу, вони завжди сміються.
Коли сміюся — завжди злі вони.
Я не така, як ті „проміння сонця”.
Я мов ріка, що йде по течії.

Моя душа — у віршах на папері,
Моя сльоза — деś глибоко мені.
Я вже замок повісила на серці,
Я вже не та. Я — замкнута в собі.

І цей замок не хочу відмикати,
Бо в моїм серці тільки біль і гнів.
У мене серце стало кам'яніти —
Жорстока я до своїх ворогів.

2002 р.

Природа

Я закохалась у природу,
У небо, землю, чисту воду,
Люблю я квіти всі земні,
А особливо весняні.
Люблю пташок, які співають,
Які співають і літають
У небі голубому.
Люблю веселку я і сонце,
Коли погляну у віконце,
І бачу — сонечко сіяє,
Пташки на дереві співають —
Тоді я сяду й помилуюсь
Красою нашою Земною, —
Помилуюсь і здивуюсь,
А потім сльози, мов водою,
Потечуть, — бо люди є такі жорстокі,
Що поруйнують цю красу —
І ріки, і моря глибокі
Засушать на віки-віків.
А потім візьмуть в руки косу
І квіти, і траву — все скосять,
І побудують там будинки,
Великі площі, цехи, ринки,
І все це Містом назовуть.
А на красу, на цю природу
Скажуть тобі лише «забудь».

2003 р.

Кінець
безкоштовного
уривку. Щоби
читати далі,
придбайте,
будь ласка,
повну версію
книги.